

Boppin' Around

the Legends

deel 5

Dit is de vijfde (en tweede digitale) aflevering van de Top 25 meest bijzondere sterfgevallen van originele Amerikaanse rock 'n' roll sterren. De eerste drie delen kun je lezen in de Boppin' Around uitgaven 72, 73 en 74. De vierde aflevering vind je op onze site. We stappen de top 10 binnen en vervolgen onze reeks met de nummers 10 t/m 8.

THE LEGENDS... OR NOT?

DE 25 MEEST BIJZONDERE STERFGEVALLEN IN DE R&R GESCHIEDENIS

#10 JOHNNY HORTON (35 jaar) Honky-tonk artiest, bekend van onder meer The Battle Of New Orleans
Geboren op 30 april 1925, gestorven op 5 november 1960 (auto-ongeluk)

John Gate Horton werd in Los Angeles geboren maar groeide op in

Rusk in Oost-Texas. Op zijn elfde leerde zijn moeder hem gitaar spelen. In 1949 maakte hij een grote reis van het warme Texas naar het ijskoude noorden, alwaar hij visser in Alaska werd. Echter, dit duurde niet lang of een jaar later

was hij weer terug in Texas. Tijdens zijn verblijf in Alaska had hij

wat nummers geschreven en was nu van plan om als artiest te kunnen gaan leven. Hij deed in 1950 mee aan een talentenjacht van een radioshow waarvan Jim Reeves de presentator was. Jim was toen nog geen zanger maar zou later net als Johnny Horton ook aan het begin van 1960 een grote

countryster worden. Net als Johnny zou Jim Reeves later omkomen bij een verkeersongeluk. Johnny won de wedstrijd en

daarmee liet een manager en een platencontract niet lang op zich wachten. Maar succes helaas wel, dat kwam pas toen Johnny een contract had in 1955 bij Columbia. Intussen was Johnny al gescheiden van zijn eerste vrouw Donna Cook en trouwde in september '53 met Billie Jean die nog maar negen maanden weduwe van Hank Williams was...

In '56 scoorde Johnny zijn eerste C&W-hits Honky Tonk Man en I'm A One Woman Man. In '57 volgde mijn favoriete en meest rockende song I'm Coming Home (waar Johnny zelf aan mee geschreven had) en ook The Woman I Need. Al deze

Johnny Horton op de Louisiana Hayride

vier hits zijn leuke nummers die tussen country en rockabilly inzitten.

Johnny nam meer van dit soort nummers op zoals Honky Tonk Hardwood Floor, het wat seksueel getinte Lovers Rock en nog wat anderen, maar helaas werden deze nummers geen hits. (De rockabilly was eind '57 op z'n retour). In '58 zou hij slechts één keer scoren met All Grown Up en aan dat nummer kon je horen dat de rockabillyjaren al weer over waren.

In 1959 nam Johnny een Ballade When It's Springtime In Alaska (It's 40 Below). Dit nummer had iets weg van een oude folksong en het haalde de eerste plaats op de C&W-charts. Dat moedigde Johnny aan om nog meer van deze soort folkliederen op te nemen en met wat voor een resultaat! The Battle Of New Orleans werd zijn volgende #1 C&W-hit maar deze keer bleef

het niet alleen bij de C&W-charts want op 4 mei '59 haalde deze hit ook op de grote popcharts de #1 en kwam zelfs op de zwarte R&B-charts terecht waar het de #3 haalde. In juni '59 behaalde het nummer ook nog eens de #16 in Engeland. Nu was Johnny ook op de popcharts een ster en er volgden meer hits zoals in maart '60 Sink The Bismarck, #3 pop. Deze hit werd als titelnummer gebruikt in een film over de

Tweede Wereldoorlog over een Duits slagschip. In oktober '60 scoorde hij met North To Alaska de #4 pop. Deze hit haalde op 21 november ook de R&B-charts waar het op #10 terecht kwam. Niet slecht voor een countryzanger om twee top 10 hits in de R&B-charts te hebben! Maar helaas maakte Johnny dit niet meer mee want twee weken eerder

raakte hij betrokken in een fataal auto-ongeluk. In januari '61 haalde North To Alaska de #23 in Engeland.

Het is mysterieus en bijna spookachtig dat Johnny's laatste optreden in de Sky Line Club in Austin, Texas was. Op weg naar huis op route 79 bij het plaatsje Milan werd Johnny door een dronken student aangereden. Alleen

passagiers in zijn auto overleefde het ongeluk behalve zichzelf... Bizar: Hank Williams laatste optreden was ook in de Sky Line Club en was ook getrouwd met Billie Jean die nu voor de tweede keer weduwe was geworden.

Ook Jesse Belvin en Eddie Cochran waren net als Johnny Horton in 1960 door een auto-ongeluk om het leven gekomen en staan ook in deze Top 25.

Johnny's verbintenis met de rock 'n' roll muziek lag in een aantal juweeltjes van rockabilly nummers zoals Honky Tonk Man, Honky Tonk Hardwood Floor, Lovers Rock, I'm Going Home en meer. Dankzij deze geweldige honky-tonk/rockabillynummers en het feit dat hij op zijn hoogtepunt van zijn carrière zo plotseling om het leven kwam heeft Johnny een nummer 10 in deze lijst verdiend.

#9 BILL HALEY (55 jaar)

rock 'n' roll King, beroemd van de wereldhit Rock Around The Clock Geboren op 6 juli 1925, gestorven op 9 februari 1981 (hartaanval)

Op nummer 9 staat de eerste rock 'n' roll king, niemand minder dan Bill Haley.

Ik hoef natuurlijk de Boppin Around lezer niet te vertellen dat deze man enorm veel voor de rock 'n' roll heeft betekend. De enige reden dat Bill slechts op nummer 9 te vinden is en niet veel hoger genoteerd staat, heeft er mee te maken dat Bill toch nog 55 jaar is geworden en daarmee is hij de oudste artiest in deze Top 25 lijst. Daarbij is zijn doodsoorzaak ook niet echt spectaculair te noemen: Bill overleed aan een hartaanval in zijn eigen huis in Texas. Maar er doen ook verhalen de ronde dat hij door een hersentumor is overleden die mede veroorzaakt werd door zijn alcoholverslaving. Eigenlijk voor een rock 'n' roll-artiest best gewoon saai... Daar tegenover staat dat normaal genomen 55 jaar ook niet heel oud is. Als een familielid van je op die leeftijd overlijdt dan zal iedereen het betreuren dat de persoon nog best jong is overleden. Bovendien kon ik het gewoon niet over mijn hart halen dat iemand zoals Bill Haley die zoveel voor de rock 'n' roll heeft betekend niet in de top 10 te zetten.

In het verleden heb ik al veel

The Legendary Johnny Horton

The Big Bopper. Ook The Jodimars hadden een Haley-stijl maar dat was niet verwonderlijk want dit waren oud-Comets leden. Jaren later zouden er ook tributebands komen zoals The Stargazers, Phill Haley & his Coments, Razzle Dazzle uit Engeland en The Bill Haley's Revivalband uit Duitsland.

Maar het is misschien nog veel interessanter toen de nog jonge Bill Haley vanaf 1951 tot 1954 invloed had op de rockabillymuziek en op de eerste rockabillyhit Blue Suede Shoes.

Deze benadering lijkt ons een primeur door Boppin' Around, want geen enkel artikel of boek over Bill Haley besteed hier de volledige aandacht aan!

Nadat Bill succes had gescoord met rhythm & blues covers als Rockert 88 in 1951 en Rock The Joint in 1952, haalde Bill in de zomer van 1953 zijn eerste grote hit op de nationale popcharts met zijn zelfgeschreven nummer Crazy Man Crazy. Deze hit haalde maar liefs de 12e plaats in de popcharts. Dat was hoger dan bij voorbeeld Little Richards Tutti Frutti. De impact van deze single, met op de B-kant Whatcha Gonna Do, een zeer interessant nummer dat Bill ook zelf had geschreven, wordt

tot mijn verbazing nooit op de juiste waarde geschat.

In Crazy Man Crazy gebruikte Bill veel het opzweepende woord 'Go!' Hij haalde deze inspiratie uit de football-stadions waar de trainers, cheerleaders, publiek en spelers dit veel roepen om zichzelf of om anderen op te peppen. Aan het einde van het nummer Crazy Man Crazy gaat het er qua tekst eenvoudig aan toe met Go, Go, Go, Everybody en dit regelmatig te herhalen en helemaal op het einde alleen door te gaan met Go Go Go Go Go Go Goooo!!!! maar dan veel sneller. Deze simpele manier van opzweepen lijkt wat kinderachtig maar was dus wel doeltreffend. Dit recept werd ook in Chuck Berry's hit Johnny B. Goode gebruikt. (Go, Go, Go, Johnny) Het is algemeen bekend dat Chuck naar verschillende radiozenders luisterde, hij was naast R&B ook bekend met countrymuziek en dus de kans dat Chuck de hit Crazy Man Crazy heeft gehoord is erg groot. Eddie Cochran had een nummer Let's Get Together maar dit nummer werd geen succes totdat hij de titel in C'mon Everybody veranderde. Zou hij misschien ook wel onbewust, zijn geïnspireerd in Bill's tekst Go, Go, Go, Everybody? Dan hebben we nog Carl Perkins' Blue Suede Shoes waar

aandacht besteed aan Bill Haley en zijn Comets. In uitgave 51 van Boppin' Around (juni 2003) staan The Comets, zijn geweldige begeleidingsband, uitgebreid beschreven, en in uitgave 57 en 58 (juni en respectievelijk augustus 2004, in het kader van 50 Jaar Rock Around The Clock) kwam het levens- en succesverhaal van Bill Haley zelf aan bod. Voor de geïnteresseerden kan ik mededelen dat deze uitgaven allen nog na te bestellen zijn.

Omdat het levensverhaal van Bill Haley dus al uitgebreid aan bod is geweest wil ik het nu graag over iets anders hebben, namelijk de invloed van Bill Haley op de rockabillymuziek en op Elvis.

Toen Bill Haley zijn rock 'n' roll sound volledig had ontwikkeld en miljoenen platen verkocht (vanaf 1954 bij Decca Records) zou Bill op slechts een paar artiesten direct hoorbare invloed hebben. Deze waren Boyd Bennett, Freddy Bell, op een aantal nummers van The Champs, en nog wat onbekende artiesten. Bill Haley had ook invloed, maar dan met mindere mate, op Louis Prima en Sam Butera, Sandy Nelson en

de tekst Go Cat Go in voorkomt en er zullen nog meer voorbeelden zijn van rock 'n' roll-nummers waar het opzweepende woord 'Go!' een belangrijke factor heeft.

De B kant van deze single, Whatcha Gonna Do, was met zijn intro misschien nog veel belangrijker voor de rock 'n' roll en helemaal voor Carl Perkins.

Bill maakte in enkele van zijn nummers gebruik van kinderrijmpjes. De Amerikanen noemen dit Nursery Rhymes. Eén van die rijmpjes herkennen we allemaal. Deze werd gebruikt als kinderen een hardlooptwedstrijd hielden en gaat als volgt: One for the money, Two for the show, Three to get

ready and off we go! Bill gebruikte in zijn nummer Whatcha Gonna Do het intro One for the money, Two for the show Three to get ready and here I go. Dit nummer kwam op de B-kant van de hit Crazy Man Crazy, ruim twee jaar voordat Carl Perkins Blue Suede Shoes schreef. De kans is toch redelijk groot dat Carl ergens dit nummer heeft gehoord en daardoor ook dit idee gebruikte. Dan mag je aannemen dat de single Crazy Man Crazy/Whatcha Gonna Do de inspiratie voor Blue Suede Shoes vormde. Echter heeft Bill Haley tot mijn verbazing nooit de credits voor gekregen, ook niet in artikelen over Bill Haley zelf!

De reden dat het mij zo verbaast is dat boekartikelen en dergelijke nogal vaak de artiest waar ze over schrijven op een hoog voetstuk willen zetten. Want dat willen de fans nu eenmaal graag lezen. Maar juist omdat er vaak een beetje wordt overdreven en ook omdat er zoveel over Bill Haley is geschreven verbaast het me juist zo dat niemand eerder deze invalshoek over de inspiratie van Blue Suede Shoes heeft belicht. Bijna elke Bill Haley fan heeft de plaat Rock The Joint in zijn platenkast staan en kan dit toch ook zelf horen. Niet alleen dat de tekst in Whatcha Gonna Do

de inspiratie voor Blue Suede Shoes bezorgde, Bill Haley maakte ook de eerste rockabillymuziek. En ook dit word nooit beschreven. Er word altijd geschreven dat Bill Haley de eerste blanke was die rock 'n' roll opnam (Rockert 88 uit 1951) maar juist hierover heb ik mijn twijfels, maar als je luistert naar nummers als Dance With A Dolly, Rockin' Chair On The Moon, Real Rock Drive en natuurlijk naar Rock The Joint dan hoor je geen rock 'n' roll zoals in alle boeken word beschreven, maar je hoort dan eigenlijk de eerste echte rockabilly. Deze nummers bevatten een juiste rockabillyagressie die door Bill Haley werd gezongen, scherp gitaarwerk gespeeld door Danny Cedrone en het ritme van deze vier nummers wordt van begin tot het eind voorzien van een slappin' bass gespeeld door Marchall Lytle. Deze nummers waren allen in 1952 opgenomen dus twee jaar voordat Elvis, Scotty Moore en Bill Black hun eerste rockabilly-opnames maakten. Een hoop rockabillyfans zullen het maar wat vreemd vinden en misschien zelfs moeilijk te accepteren dat de eerste rockabillyopnames niet in het zuiden in Memphis werden opgenomen maar in het noorden in Philadelphia, Pennsylvania door Bill

Haley en zijn bandleden.

Het nummer Green Tree Boogie van Bill Haley is misschien iets minder rockabilly en wat meer een western-boogie maar in dit nummer komt zelfs een slappin' bass-solo van Marchall voor en werd al in 1951 opgenomen! (Tegenwoordig treed Marchall weer op met The Comets en beweerd dat hij ook aan Crazy Man Crazy had meegeschreven maar daar nooit de credits voor kreeg.)

Nu is het misschien belangrijk om te weten of Elvis, Scotty en Bill deze nummers kenden voordat zij hun Sun opnames maakten? Als dat waar is en dat ze door deze nummers op het idee kwamen om ook deze muziek te gaan maken dan zou Bill Haley een ongekende grote invloed op de rockabilly-muziek hebben gehad. Maar om eerlijk te zijn betwijfel ik dit ten zeerste. Het komt wel vaker voor dat twee verschillende artiesten met ongeveer het zelfde idee bezig zijn zonder dat van elkaar te weten. Elvis, Scotty en Bill kenden waarschijnlijk wel Bill Haley's hits Crazy Man Crazy uit 1953 en Shake Rattle & Roll uit 1954 maar juist deze twee hits hadden net wat minder rockabillygevoel. Crazy Man Crazy had nog net teveel de ingrediënten

van een western-swingnummer met een belangrijke rol voor de steelgitaar, terwijl Shake Rattle & Roll meer 'gewoon' rock 'n' roll was waar Bill Haley zo succesvol mee was. Wel zou Elvis in 1956 ook Shake Rattle & Roll opnemen en hoewel hij de originele tekst toepaste, die ook Big Joe Turner song, gebruikte Elvis wel dezelfde akkoorden als Bill Haley's versie. Hieruit blijkt dat Bill in zeer beperkte mate toch nog enig invloed op Elvis had.

Ook al was de invloed van Bill Haley op Elvis beperkt, Elvis had wel bewondering voor Bill. In oktober 1955 ontmoeten ze elkaar voor het eerst. Elvis en Hank Snow zaten in het voorprogramma van Bill Haley. (Bill was op zijn hoogtepunt van zijn carrière terwijl Elvis nog niet landelijke erkenning had) Elvis zou ook Rock A Round The Clock in zijn setlijst opnemen. Het nummer stond op dat moment nummer 1. Drie jaar later was alles omgedraaid. Bill had zijn hoogtepunt in Amerika wel gehad en ging voor de Tweede keer naar Europa op zoek naar erkenning terwijl Elvis in Duitsland was vanwege zijn dienstplicht. Elvis bezocht Bill Haley twee keer backstage tijdens zijn concerten in Frankfurt en Stuttgart. Er bestaat ook nog een verhaal dat Elvis begin jaren '70 nog eens een concert van Bill Haley bezocht maar hiervan zijn geen harde bewijzen.

Het is natuurlijk toch een hele grote eer voor elke artiest dan ook

als Elvis een paar keer je concert komt bezoeken! Voor ons rock 'n' roll-liefhebbers betekent dit meer dan dat Bill Haley in 1979 voor Queen Elizabeth De Tweede heeft opgetreden...

Als afsluiting van deze paragraaf wil ik Danny Cedrone nog een subnotering in de lijst geven. Danny Cedrone speelde gitaar op al deze eerder genoemde opnames van Bill Haley en hoort dus eigenlijk ook in deze Top 25 te staan. Danny speelde dus op de eerste echte rockabilly-opnames ooit en gebruikte zijn solo van Rock The Joint ook in Rock Around The Clock, de best verkochte rock 'n' roll-hit aller tijden. Hij kreeg hier 'maar liefst' 21 dollar voor!!! Maar nog voordat Rock Around The Clock zijn hoogtepunt had gehaald viel Danny op 17 mei 1954 van een trap en brak zijn nek. Danny werd slechts 33 jaar en had nog veel voor de rock 'n' roll kunnen betekenen en daarom hoort hij eigenlijk ook in deze Top 25 te staan, ondanks dat hij onder zijn eigen naam nooit een hit heeft gehad.

Ook interessant is dat Bill Haley vaak beweerde dat hij met het nummer Rock-A-Beatin' Boogie, dat hij al in 1952 had geschreven, met het intro Rock, Rock, Rock, Everybody, Roll, Roll, Roll, Everybody DJ Allan Freed op het idee bracht om deze nieuwe muziek vorm rock 'n' roll te noemen. Dit klopt niet want ten

eerste waren er al nummers uit de jaren '40 met 'rock' en/ of 'roll' in de titel waarvan Allan Freed deze inspiratie had kunnen opdoen, ten tweede werd dit nummer in 1953 als eerste door Danny Cedrone met zijn band The Esquire Boys opgenomen en een jaar later door de zwarte jiveband The Treniers, maar beide versies hadden niet dit rock 'n' roll-intro. Deze is alleen te horen op de versie van Bill Haley die het nummer zelf in 1955 opnam. Het is dus wel duidelijk dat Bill dit intro pas in 1955 had verzonnen en toen was de term rock 'n' roll al lang bekend.

Maar ondanks deze onterechte credit die Bill Haley zich toe-eigende hoop ik met dit artikel Bill Haley wat meer waardering te geven voor zijn inbreng in het ontstaan van de rockabillymuziek zonder daarin te overdrijven. Voor mij is het duidelijk: One For The Money, Two For The Show, Three To Get Ready And Here I Go, Bill Haley op #9 in deze Top 25!

#8 JACKIE WILSON (49 jaar)

Soulartiest, in Amerika beroemd van Lonely Teardrops, in Europa van Reet Petite

Geboren op 19 juni 1939, gestorven op 21 januari 1984 (hartaanval)

Jackie Wilson zal door de meeste mensen in Europa herinnerd worden door een videoclip uit 1986 van een leuk kleimannetje dat Jackie voorstelt dat Reet Petite zingt. Dit was een #1 hit in Engeland en ook in ons land. Echter, als je dit verhaal in de Boppin' Around over zijn leven leest en dan met name zijn doodsoorzaak dan zal niet alleen de videoclip van Reet Petite in je gedachte blijven maar ook dit bizarre verhaal over Jackie Wilson.

Jackie Wilson was het enige kind van Jack en Eliza Mae Wilson van Columbus, Mississipi. Zijn moeder Eliza had eerder twee kinderen verloren en was dus gek op de jonge Jackie terwijl zijn vader een werkeloze vent met een alcoholverslaving was. Toen Jackie 9 was zong hij in een Quartet genaamd The Ever Ready Gospel Singers Group. Jackie was (in tegenstelling tot heel veel

Bill Haley & his Comets

andere zwarte zangers uit het zuiden) niet gelovig maar het geld dat hij met deze groep verdiende sprak hem wel aan en hij besteedde dat vervolgens aan goedkope wijn. Naast het zingen leerde Jackie ook te overleven in de ruige buurt in Detroit waar hij woonde. Toen de knappe Jackie 10 was kreeg hij verkering met Freda Hood die een jaar ouder was, zes jaar later werd ze zwanger van hem. (Ze zou later nog 15 keer zwanger raken) Door dit feit verliet Jackie school en in februari 1951 trouwde hij met haar. Een maand later was hun dochter geboren. Jackie was al een succesvolle artiest in diverse zwarte clubs. En omdat hij minderjarig was had hij een valse ID-kaart. Deze gebruikte hij ook om te kunnen trouwen. Op zijn 16e werd Jackie boxkampioen van Detroit bovendien was hij ook lid van een plaatselijke bende. Intussen was zijn moeder gescheiden en had een nieuwe man, John Lee. Jackie kwam in een plaatselijke zanggroep de Royals terecht. De leadzanger toen was Levi Stubbs die in de jaren '60 bekend zou worden met de Four Tops. Helaas werden er geen opnames gemaakt waar Jackie met de Royals zong. Een paar jaar later zouden de Royals

een nieuwe leadzanger krijgen (Hank Ballard), hun naam zou dan veranderen in The Midnighters en ze zouden enorm veel succes krijgen. Eerst op de R&B-charts en later op de grote popcharts waar ze ook de originele uitvoering van Chubby Checkers #1 hit The Twist opnamen. Maar voordat Hank Ballard bij de groep kwam had Jackie de groep al verlaten. In 1951 deed Jackie aan een talentenwedstrijd van Johnny Otis mee en won deze maar toch leverde dit nauwelijks succes op. Het jaar daarop had Jackie nog geprobeerd om als solo-artiest door te breken en twee singles op 78 toeren kwamen uit: The Rainy Day Blues/ Rockaway Rock en Danny Boy/ Bulldozer Blues maar het succes bleef uit. In 1953 deed zich een grote kans voor want de zeer succesvolle groep Billy Ward & The Domino's hadden

een auditie voor een nieuwe leadzanger. Billy Ward verspreide het gerucht dat hun leadzanger de band had verlaten vanwege zijn dienstplicht. De werkelijke reden dat Clyde McPhatter de band had verlaten was dat hij er niet mee eens was dat Billy Ward zich als bandleider had opgedrongen. De bandnaam was eerst gewoon The Domino's.

Jackie greep die kans met beide handen aan, deed mee aan de auditie en werd aangenomen en met Jackie als nieuwe leadzanger scoorden Billy Ward & The Domino's in september '53 met You Can't Keep A Good Man Down #8 R&B en in november '53 met Rags To Riches #2 R&B. Hierna lukte ze het om voor een paar jaar niet meer in de R&B-charts te komen en de popcharts werd in het begin van de jaren

'50 sowieso al niet bereikt door zwarte doo-wop groepen, ook niet door de Domino's of de Drifters. Pas in september '56 haalden de Domino's met Jackie Wilson als lead-zanger hun eerste pophit met St. Therese Of The Roses (#13 pop). Vreemd genoeg lieten de R&B-charts dit nummer in de steek. Kort hierna verliet ook Jackie de Domino's omdat hij het nog eens solo wilde proberen en ook hij was geïrriteerd dat Billy Ward de bandleider was. De tijden waren veranderd. Het werd wel duidelijk dat halverwege de jaren '50 het toegankelijk was voor zwarte artiesten en groepen om op de grote popcharts te komen. Rockers zoals Fats Domino, Chuck Berry en Little Richard werden zeer succesvol maar ook doo-wop groepen zoals de Platters en Frankie Lyman & The Teenagers hadden de popcharts gevonden.

Al dit zwarte succes op deze grote popcharts moedigde Jackie Wilson aan om het nog eens solo te gaan proberen. Al Green werd Jackie's nieuwe manager. Al was al manager van Johnny Ray en LaVern Baker en was dus al succesvol. Hij bezorgde Jackie een contract bij het grote Decca label. Maar één dag voordat de contracten werden getekend stierf hij en Nat Tarnopol zijn student, werd Jackie's nieuwe manager. Jackie's eerste single had op de A-kant de klassieker *By The Light Of The Silvery Moon* dat niets in de charts deed, maar daarentegen wel de B-kant. Dat was *Reet Petite* een nummer geschreven door Berry Gordy Jr. en de neef van Jackie Wilson, Roguel "Billy" Davis. Roguel Davis zou (waarschijnlijk om de belasting te omzeilen) een auteursnaam gebruiken, namelijk Tyran Carlo. Berry en Roguel zouden ook nog vier andere hits voor Jackie schrijven samen met de zus van Berry, Gwen Gordy.

De titel kwam van een film *Reet Petite And Gone* van Louis Jordan waar alleen zwarte acteurs in meespeelden. Ondanks dat het een leuk vlot nummer was kwam *Reet Petite* in augustus '57 slechts niet hoger dan #62 pop en haalde niet eens de R&B-charts! Opvallend genoeg deed het nummer het in Engeland wel goed en haalde het in november '57 de zesde plaats. (Van al de hits die Jackie zou gaan scoren was *Reet Petite* het enige nummer dat het in Engeland beter deed dan in Amerika.) De reden dat het in Amerika geen echte hit werd zou kunnen zijn dat het niet op Decca uitkwam maar op Brunswick. Brunswick Records was groot in de jaren '20 maar niet meer in de jaren '50 en het label werd

Jackie Wilson met Elvis

door Decca Records opgekocht. Decca gebruikte dit label om hun zwarte artiesten eerst uit te proberen of het wel geschikt was voor de grote, overwegend blanke popmarkt. Als dat niet het geval was dan zou zo'n artiest het goede imago van Decca niet kunnen schaden. Jackie Wilson zou hier verandering in brengen en ervoor zorgen dat Brunswick Records weer groot aanzien kreeg. Want met ook andere hits geschreven door Gordy & Davis had nu ook Jackie de popcharts gevonden.

In april '58 scoorde Jackie met *To Be Loved*, als B-kant van *Come Back To Me* (# 22 pop, #7 R&B en #23 in Groot-Britanië). In december datzelfde jaar scoorde hij met *Loney Teardrops* (Zijn eerste goude plaat) #7 pop en #1 R&B maar werd vreemd genoeg geen hit in Engeland. Jackie trad op in de landelijke Ed Sullivan TV-show waar hij *Lonely Teardrops* in zong. Rond deze tijd kreeg hij ook de bijnaam "Mr. Excitement" vanwege zijn geweldige dansprestaties en zijn eerste elpee kwam uit getiteld *He's So Fine*.

Het succes kon niet op want in april '59 haalde Jackie met *That's Why* #13 pop en #2 R&B. En in juli dat zelfde jaar de laatste hit van Gordy, Gwen & Davis met *I'll Be Satisfied* #20 pop en #6 R&B. (Ook deze twee hits deden niks in Engeland). Jackie was nu rijk en een ster en in april '59 trad Jackie in de rock 'n' roll-film *Go Johnny Go* op waar hij *You Better Know It* in zong. Dit was een goed rockend nummer waar Jackie ook nog eens de helft van de auteursrechten van had. Jackie schreef niet veel nummers zelf en als hij wat schreef dan was dat bijna altijd met mede-auteurs. *You Better Know It* haalde in oktober '59 #37 pop en #1 R&B, maar behaalde niet de Britse. Andere artiesten in deze film waren Chuck Berry, Jimmy Clayton en D.J. Alan Freed. In november '59 stond hij weer #3 R&B met *Talk That Talk* dat in januari '60 #34 in de poplijsten haalde.

Maar niet alles liep voorspoedig. In 1960 raakte Jackie zijn beste songwriters Gordy, Gwen & Davis

kwijt omdat zij ruzie hadden met Nat Tarnopol over te weinig royalties die ze kregen voor al die hits die ze hadden geschreven, waarvan de meeste voor Jackie waren maar ook een aantal voor andere artiesten. Uiteindelijk zou het vertrek van Berry Gordy hemzelf veel goeds opleveren want hij begon daarna een eigen label dat zou uitgroeien tot één van de grootste uit de jaren '60, genaamd Motown Records. Ook Roguel Davis werd een succesvolle producer/ songwriter bij Chess records.

Jackie had datzelfde jaar meer pech toen hij gezamenlijk met Larry Williams een show in New Orleans deed. De rocker Larry Williams, bekend van zijn hits *Short Fat Fannie* en *Bony Moronie* was al een tijdje op zijn retour en was ook al eens gearresteerd voor het handelen in drugs. De plaatselijke politie had hem gewaarschuwd om het publiek niet te veel op te zwepen. Maar toen Larry deze waarschuwing aan zijn laars lapte en het toch deed wilde de politie zijn show stoppen. De agenten kwamen het podium op om Larry aan te pakken, Jackie die dit allen zag gebeuren was zijn bokservaring nog niet kwijt en sloeg een agent op het podium neer waardoor beide mannen hardhandig werden gearresteerd. Wat een rock 'n' roll show moet dit zijn geweest...

In april '60 haalde Jackie zijn tweede top 10 pophit en zijn grootste hit met *Night* dat #4 pop en #3 R&B haalde. Dit vreselijke nummer had meer weg van een opera gezongen ballade dan een popnummer en ondanks dat het een grote hit in Amerika was sloeg het niet aan in Engeland. (Maar in dit geval kun je je ook afvragen waarom het wel een grote hit in Amerika werd.) De B-kant *Doggin' Around* was geschreven door Jackie's manager Nat Tarnopol en deed het ook niet slecht in de charts en haalde ook in april #15 pop en werd tevens zijn derde #1 R&B-hit. Het zou helemaal een goed jaar worden want in augustus had hij weer een single waarvan beide kanten de charts haalden, waaronder ook weer eens de Britse charts. All

My Love haalde #12 pop en #33 in Groot-Britannië maar haalde niet de R&B-charts. De B-kant A Woman A Lover A Friend haalde daarentegen #15 pop en ook weer #1 R&B, maar ook weer niet de Britse charts.

In oktober en november haalde Jackie's volgende single weer met beide kanten de charts: Alone At Last #8 pop, #20 R&B en #50 in Engeland. De B-kant, Am I The Man, haalde #32 pop, #10 R&B maar scoorde niet in de Engelse hitlijsten. Hiermee was 1960 Jackie's beste jaar geworden wat betreft zijn hits in de charts maar hierna zou het maar liefs negen jaar duren voordat Jackie weer iets in de Britse charts deed. De Engelsen waren meer dan de Amerikanen in de ban van de rock 'n' roll muziek, mede door wat ze ook zelf voortbrachten waaronder Cliff Richard en de Shadows en later de Beatles en de Rolling Stones. Mede hierdoor waren soulzangers als Sam Cooke, Clyde McPhatter en dus ook Jackie Wilson een stuk minder populair in Engeland. In januari '61 haalde Jackie zijn vierde top 10 pophit. My Empty Arms kwam op #9 pop maar slechts #25 R&B. De B-kant The Tear Of The Year haalde slechts #44 pop maar wel #10 R&B. Meer hits zouden komen maar ook meer persoonlijk leed.

Hoewel Jackie nog steeds getrouwd was met zijn jeugdvriendin Freda Hood hield de populaire Jackie het niet bij één vrouw. Op 15 februari 1961 liep hij op weg naar een appartement van hem in Manhattan samen met de knappe Harlean Harris, een zwart magazinemodel. Helaas kwam Jackie de jonge en jaloezige Juanita Jones tegen (ook een scharrel) die hem van dicht bij twee keer neerschoot. Jackie ontsnapte maar nauwelijks aan de dood en moest voor zes weken in het Roosevelt Ziekenhuis verblijven. Hij verloor een nier en zou één kogel voor de rest van zijn leven met zich mee moeten blijven dragen omdat het weghalen te gevaarlijk was. Jackie's manager Nat Tarnopol

wilde voorkomen dat de pers achter Jackie's relaties met andere vrouwen zou komen. Deze slechte publiciteit zou de verkoop van zijn platen kunnen aantasten en dus maakte hij bekend dat Jackie een fan tegenkwam die zelfmoord wilde plegen, Jackie wilde dit voorkomen sprong er op af en kreeg toen per ongeluk zelf de kogels. Dit verhaal was goed voor Jackie's image maar het was nog veel beter voor Juanita Jones want zij ging hierdoor vrijuit! Toen Jackie uit het ziekenhuis kwam leken zijn problemen nog lang niet over. Jackie's financiële toestand werden steeds slechter toen de belastingdienst zijn deel opeiste. Net als zoveel artiesten besteedde Jackie enorm veel geld in zijn goede jaren en hield geen rekening met de belasting die

belangrijke schrijver voor Jackie die veel nummers samen met Jackie schreef waaronder dit geweldige nummer dat de vijfde plaats op in de popcharts haalde. Daarmee was het ook zijn vijfde top 10 pophit en zijn vijfde #1 R&B-hit. In augustus '63 zou Jackie nog één keer de top 40 pop halen met Shake Shake Shake maar daarna waren de gouden jaren ook voor Jackie voorbij en zou hij voor drie jaar niet meer de top 40 pop halen. Waarschijnlijk had ook Jackie te leiden van de opkomst van onder meer The Beatles.

Intussen werd zijn relatie met zijn vrouw Freda Hood ook steeds slechter. Het kan haast niet zo zijn dat Freda niet de waarheid wist waarom Jackie daadwerkelijk werd neergeschoten. Bovendien

kreeg de knappe Harlean Harris 1963 een zoon waarvan Jackie de vader was. Het is mij niet bekend of Freda hier vanaf wist maar rond deze tijd vroeg ze wel een scheiding aan. Op 11 december '64 werd Jackie's vriend en collega Sam Cooke dood geschoten. Dit raakte Jackie maar ook Harlean, die ooit een relatie had met Sam Cooke, persoonlijk. Sam werd door een zwarte vrouw dood geschoten die door zelfverdediging ook zonder straf ermee wegkwam. Dit leek dus veel op de situatie waarin Jackie was terechtgekomen.

een paar jaar later zou komen. De naïeve Jackie ging er van uit dat zijn manager voor deze zaken zou zorgen.

Gelukkig was Jackie's populariteit in Amerika nog niet over en hij scoorde nog vele hits. Deze hits gingen uiteraard steeds meer naar de soulkant en ze werden minder rhythm & blues. Ik denk dat de gemiddelde Boppin' Around lezer hier geen boodschap aan heeft en dus zal ik ze niet allen opsommen. Tot in maart 1963 Jackie weer met een echt opzweepend dansnummer kwam: Baby Work Out, dat hij samen met Alonzo Tucker had geschreven. Alonzo was ook een

In 1965 was de scheiding tussen Jackie en Freda een feit. Freda nam het huis en kreeg elke week 200 dollar van Jackie om voor hun vier kinderen te kunnen zorgen. Het ging niet goed met Jackie die ook steeds vaker naar de alcohol en de drugs greep.

In februari '66 scoorde Jackie met Lavern Baker met het duet Think Twice dat niet hoger dan #37 op de R&B-charts kwam en op de pop charts slechts #93. Maar omdat het met een andere jaren '50 ster was is het wel leuk om te weten. Het enige goede nieuws rond deze tijd was dat Jackie 1966 van producer veranderde. Van

1957 tot 1966 was Dick Jacob zijn producer geweest en Dick had er mede voor gezorgd dat Jackie vooral in de beginjaren zoveel hits had gescoord. Maar in de latere jaren liep het achteruit en

zijn nieuwe producer Carl Davis moest er voor zorgen dat Jackie weer boven aan de charts zou komen. Carl begon goed toen hij het nummer Whispers aan Jackie liet horen die het maar al te graag wilde opnemen. Hierdoor scoorde Jackie in november '66 een soort comeback hit in Amerika want Whispers haalde #11 pop en #5 R&B.

Helaas duurde zijn geluk niet lang want in maart 1967 raakte Jackie opnieuw in de problemen toen hij in een motel gearresteerd werd met zijn drummer Jimmy Smith. De reden was 'gewoon' omdat de twee mannen twee blanke dames van 24 jaar bij zich hadden. Dit was in die tijd al genoeg rede om opgepakt te worden. Nat Tarnopol dacht weer aan Jackie's goede image en natuurlijk aan de platenverkoop en vertelde Jackie dat het beter was als hij getrouwd was dan een los lopende vrijbuiters. Voor de hand liggend was dat Jackie met Harlean Harris ging trouwen en een maand na zijn arrestatie was dat geregeld. Misschien mede hierdoor kreeg Jackie 'slechts' een boete van een paar honderd dollar. Maar een veel zorgelijker probleem werd Jackie's drugsgebruik. Door deze drugs werd hij ook achterdochtig. Zo verdacht hij zijn ex-vrouw Freda en zelfs zijn eigen moeder ervan voor de FBI te werken en dat ze een arrestatie op hem aan het voorbereiden waren. Ook

dacht Jackie dat Harlean een verhouding met zijn manager Nat Tarnopol had. Jackie verliet dan ook Harlean en wilde ook weg van Nat (die hij intussen haatte) en van Brunswick Records. Dit laatste gebeurde echter niet. Jackie begon te leven in goedkope hotels en begon zich langzaam maar zeker steeds minder te interesseren in het leven. Hij bleef onder invloed van drugs soms dagenlang binnen in zijn vuile kleren zonder zich te wassen. Hoewel het dan persoonlijk niet goed ging met hem ging scoorde Jackie in augustus '67 weer een top 10 pophit. Het was zijn zesde en ook zijn laatste met (Your Love Keeps Lifting Me) Higher And Higher (#6 pop en zijn zesde en laatste #1 R&B hit). Dit geweldige nummer werd ondersteund door een leuke videoclip waar heel even een kleipoppetje in voorkomt dat op Jackie Wilson lijkt. Mede dankzij deze derde gouden hit was Jackie weer bescheiden terug in de charts en zou daarna nog twee keer de top 40 pop halen. Zijn laatste top 40 pophit in Amerika was I Get The Sweetest Feeling in augustus '68 #34 pop en #12 R&B. Maar op dat moment kreeg Jackie na maar liefs 9 jaar zonder chartpositie in Engeland weer een hit aldaar. Een nieuwe rentree van zijn Amerikaanse hit Higher And Higher haalde in mei '69 de #11 plaats in Groot-Britannië.

Maar dit succes stond niet in verhouding tot zijn persoonlijk leed dat kort hierna zou komen. In september 1970 werd zijn zoon doodgeschoten tijdens een burenruzie. Dit leed greep Jackie enorm aan en zijn depressiviteit bereikte zijn hoogtepunt. Gelukkig ontmoette Jackie kort na de dood van zijn zoon een nieuwe liefde die zijn leven weer op de rails bracht. Lynn Crochet was een blanke serveerster in een nachtclub vlakbij New Orleans. Zij bracht weer vreugde in Jackie's leven en zorgde ook dat Jackie van de drugs en alcohol afbleef. Ze trouwden in 1971 maar het was niet officieel omdat Jackie nog steeds getrouwd was met Harlean. Lynn zou de rest van Jackie's leven voor hem zorgen.

Rond deze tijd scoorde Jackie alleen nog op de R&B-charts en ook dat was nog maar zeldzaam. Hij haalde in december '70 nog wel #9 R&B met This Love Is Real maar ook op deze charts die Jackie het meest trouw was gebleven was het niet meer vanzelfsprekend dat elke single die hij opnam ook scoorde. In februari '72 haalde hij zijn laatste R&B top 40 met You Got Me Walkin'. Jackie was nu geheel uit de charts in Amerika. Het vreemde was dan ook dat Jackie door de jaren heen in Engeland en daarmee ook West Europa duidelijk minder populair was dan in Amerika. Maar juist nu Jackie geheel uit de Amerikaanse charts verdwenen was, kreeg Jackie in Engeland en daarmee ook in West Europa meer belangstelling. In juli '72 haalde I Got The Sweetest Feeling na bijna vier jaar nadat dit nummer op de hoogtepunt in Amerika was geweest in Engeland de #9 en nog geen drie jaar later in mei '75 haalde een nieuw geperste single met ditzelfde nummer op de A-kant wederom de Britse charts. Met een andere Amerikaanse hit Higher And Higher op de B-kant kwam deze single op #25.

Kort hierna in september '75 gebeurde het meest indrukwekkende uit Jackie's leven. Jackie trad in New Jersey op tijdens een Dick Clark's Rock 'n' Roll revival toer. Terwijl hij op één knie Lonely Teardrops zong kreeg hij een hartaanval en raakte hij in coma. Jackie was slechts 41 jaar maar zou maar liefs ruim acht jaar in coma blijven voordat hij uiteindelijk op 21 januari '84 zou komen te overlijden. Een gedeelte van zijn ziektekosten zou door Elvis Presley, die een groot fan van Jackie was, betaald worden. Maar twee jaar na de hartaanval van Jackie zou ook Elvis bezwijken aan een te druk rock 'n' roll leven.

Tijdens Jackie's acht jaar durende coma was het stil rond Jackie en er kwamen geen opnieuw uitgebrachte hits van hem in de charts. Wel zou Rita Coolidge een gouden plaat halen met een cover van Higher And Higher dat in juni '77 #2 pop haalde. Dat was hoger dan Jackie's originele versie

maar het deed niets in de R&B en kwam slechts op #48 in Engeland. Hierna werd het voor jaren stil en het leek erop dat de fans Jackie aan het vergeten waren.

Tot in oktober '82 toen de Britse band Dexy's Midnight Runners met een tribute #5 in de Britse charts haalde. Deze tributesong Jackie Wilson Said (I'm In Heaven When You Smile) was geschreven door Van Morrison en origineel door hem uitgebracht op zijn succesvolle plaat Saint Dominic's Preview. Dexy's Midnight Runners coverde het nummer en speelden het in de Britse TV-show Top Of The Pops. De bedoeling was dat er een foto van Jackie Wilson op de achtergrond te zien was, maar door een grap van de band werd er een foto van de schotse dart speler Jocky Wilson geplaatst. De band bracht het nummer ook in de Britse comedy The Young Ones. Deze serie kunnen we ons nog herinneren doordat ze ook Cliff Richards Living Doll in maart '86 op de eerste plaats in de Britse charts brachten. Rond diezelfde periode, in oktober '82 kwam ook de populaire rocker Shakin' Stevens met een cover van Jackie uit zijn begintijd in de Britse charts. Jackie Wilson's versie van I'll Be Satisfied had nooit de Britse charts gehaald maar de versie van Shaky haalde #10 in Groot-Britanië. Het is erg opmerkelijk dat Jackie Wilson's nummers zo weinig door rock 'n' roll-artiesten gecoverd werden. Jackie's muziek is over het algemeen rockender dan bijvoorbeeld collega soulzanger Sam Cooke. Maar Sam Cooke werd juist wel veel gecoverd door onder andere Gene Vincent en Little Richard. Bij Jackie Wilson moet je echt gaan zoeken wil je covers van andere rock 'n' roll-artiesten tegenkomen. Ik vond slechts vier voorbeelden. Zo deed Narvel Felts (voor het grote publiek een vrij onbekende rockabillyzanger) Lonely Teardrops in 1976. Cliff Bennett & The Rebel Rousers (een Britse band uit het begin van de jaren '60) deden Hold On I'm Comin'. De Britse rock 'n' roll-band The Darts (die aan het begin van de rock 'n' roll-revival stond) deed in 1979 Reet Petite en behaalde een bescheiden succesje

(#51 in Engeland). Maar de enige echte rock 'n' roll succescover van Jackie Wilson was dus van Shakin' Stevens. In 1984 zou de King Of Pop Micheal Jackson een Grammy Award ontvangen voor zijn album Triller. Micheal stond toen aan zijn hoogtepunt van zijn carrière en hield tijdens deze uitreiking een toespraak waarin hij Jackie Wilson bedankte voor zijn inspiratie. The Commodores die Lionel Richie als leadzanger hadden stonden in februari '85 #1 R&B met hun tributenummer Night Shift. Deze hit was een ode aan Marvin Gaye en Jackie Wilson. Ook Marvin kwam opmerkelijk aan zijn dood toen hij door zijn eigen vader werd neer geschoten in het zelfde jaar dat ook Jackie kwam te overlijden. In het vreselijke rapnummer Thugz Mansion van Tupac Shakur komen ook de namen Sam Cooke, Billie Holliday en Jackie Wilson voor.

Dan na ruim 11 jaar in geen enkele charts meer voor te komen en twee jaar nadat Jackie officieel dood is verklaard, kwam geheel uit het niets een opnieuw uitgebrachte versie van Reet Petite in de Britse hitparade. Dit nummer werd ondersteund door die leuke videoclip van een kleipoppetje dat Jackie Wilson voorstelt. Ditzelfde kleipoppetje was al eerder gebruikt in de videoclip van Higher And Higher waar het slechts een klein bijrol had. De makers van deze clip waren overtuigt dat het met een leuke clip het wederom moest lukken en ze kregen voor een gedeelte gelijk. Want deze opnieuw uitgebrachte versie deed niets in de Amerikaanse charts, maar daarentegen haalde het in november '86 de eerste plaats in de Britse charts en ook in ons land werd het nummer één. Hiermee was Jackie weer terug in de Engeland want slechts vier maanden later kwam weer een opnieuw uitgebrachte hit van Jackie in de Britse charts. I Get The Sweetest Feeling haalde in februari '87 voor de derde keer de Britse charts waarvan deze keer de hoogste notering en dat was maar liefst de derde plaats. Jackie was weer 'hot' in Engeland want in juli van datzelfde jaar

haalde ook Higher And Higher de #15. Deze enorme comeback van Jackie was ook in ons land voelbaar en diverse platenwinkels hadden zijn werk vooraan in hun bakken liggen. In 1987 werd Jackie in de Rock 'n' Roll Hal Of Fame opgenomen en datzelfde jaar was Jackies inspiratie ook te zien in de succesvolle Rock 'n' Roll film La Bamba. In deze Ritchie Valens biografiefilm kwam ook even Jackie Wilson voor, gespeeld door Howard Huntsberry. Deze Howard zou ook Jackies hit Higher And Higher zingen in de film Ghostbusters II uit 1999.

Helaas heeft Jackie al dit succes niet meer mogen meemaken maar gelukkig maakte hij ook niet mee dat zijn dochter Denise in 1987 overlijdt ten gevolge van een auto-ongeluk. Uiteindelijk, toen de jaren '80 voorbij waren was ook de comeback van Jackie Wilson voorbij en werd hij door de meeste mensen vergeten. Wel zou Pinky & Perky (een soort Muppet Show in Engeland maar dan voor kinderen) het nummer Reet Petite in mei '93 voor de vierde keer in de Britse charts brengen (na twee keer Reet Petite door Jackie Wilson zelf en één keer door The Darts) maar de versie van Pinky & Perky kwam slechts op #47. In 2004 zette het magazine Rolling Stone (een belangrijk en professioneel magazine net als Boppin' Around...) Jackie Wilson op #68 plaatsen als beste artiest aller tijden.

Doordat Jackie Wilson zo enorm veel hits op zijn naam heeft staan, 55 in de top 100 pop waarvan 24 in de top 40 pop, en omdat hij tijdens een optreden in coma raakte en daar vervolgens acht jaar in bleef voordat hij uiteindelijk zou sterven, en omdat Jackie Wilson ons rock 'n' roll nummers gaf zoals I'll Be Satisfied, Baby Work Out en Reet Petite, heeft Jackie de nummer 8 ik mijn lijst verdiend.

Jantje Bluecap
De zesde aflevering in deze serie vind je het komende najaar wederom op onze website